

KORAKI

GLASILO UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE
SREDIŠČE OB DRAVI

april 1997

K O R A K I

GLASILO UČENCEV OŠ SREDIŠČE OB DRAVI

april 1997

Pri tehnični izvedbi glasila so sodelovali:

Silva Dovečer
Zdenka Dogša
Bojan Hajec
Tadeja Kirič
Gregor Kočevar
Peter Majcen
Borut Mlakar
Mario Munda

Mentorica:

Lidija Meško

INTERVJU Z UPOKOJENO UČITELJICO MINKO KAČIČNIK

1. Od kdaj v Središču praznujemo krajeval praznik?

Prvi krajevni praznik je bil 1. 1954. Letos torej praznujemo že 33. krajevni praznik. V tem času ga praznujemo čisto drugače, kot so ga pred leti. Ob prvem krajevnem prazniku so bili na igrišču razstavljeni stroji, živila in živina.

2. Zakaj so Središčani izbrali datum 11. april?

Zato, ker so na ta dan 1. 1942 Nemci v Mariboru ustrelili največ Središčanov. Tudi mi smo bili tu med mrtve.

3. Kdo je napravil oznako za spomenik?

Ing. arhitektura, domaćin Ljubo Matijev. Spomenik je zgrajen iz granitnih kočk, ki so jih dali Nemci. Bil 29. 11. 1946.

Kakor s trakovi so zvezane s cestami tu vasi;
cerkev je dvignila glavo preko streh,
z viška motri nehanje ljudi pod seboj,
ure jim meri in delo deli.

4. Koliko hiš je bilo v Središču?

Hiše so hišice, okna so okenca, nagelj iz oken
lije zelen se po steni, rdeče se peni
v soncu tihi ta slap –

znamenje fantom, ki hodijo mimo čez dan,
znamenje tajno za noč – (...)

5. Kdaj je nastal prvi orjak v Središču?

Hrasti orjaki za poljem stoje in se z burjo borijo,
sanje stoletij vrhove jim zibljejo v daljnem šumenju,
vsake pomladi novina posluša skrivnostne davnine; (...)

Sveta si zemlja in blagor mu, komur plodiš –
z oljem mu lečiš razpokano dlan,

shrambe mu polniš in vina mu vračaš za znoj; (...)

6. Kdaj imate prvi žetev v Središču?

Hodil po zemlji sem naši in pil nje prelesti.
Ljubil sem jo. Kakor grudi deviške razgaljene
duhte pod soncem so njene poljane razpaljene;

potapljal sem se v valove njenih žit,

sam, sam s seboj, le z mislimi svojimi skrit
v molčeči družbi mladega hrepenenja,

mlad, mlad – to se pravi: v srcu vsega življenja.

(Duma, Oton Župančič)

7. Kaj vam je bilo najpomembnejše v življenju?

Željo velikega dela, dela, ki ga je bilo treba narediti. Željo, da se v Središču
in na igrišču preoblikuje. Željo, da se v Središču
14. 8. 1921. V njem je delovalo televidno društvo Središče, katerega geslo je bilo »Zdrav
dela v zdravem telesu.« Po 2. sv. vojni se je dom preimenoval v dom Partizan.

8. Pred 30 leti je Središče dobilo priložnost k šoli. Kako ste doživljali ta dogodek?

Šola je postala prava in zastarela. Imeli smo dvojnemski posk. 1. 1966
so začeli graditi novo šolo. Ob krajevnem prazniku 1. 1967 je bila otvoritev za
novo šolo. Šola je bila zelo vesela in srečna, ker je bilo dovolj učilnic
in pripomočkov. Šola je bila zelo srečna. Šola je bila zelo srečna. Šola je bila zelo srečna.
Na to so zgradili v naslednjih letih.

Tadeja Kirč, 3 a & Saša Črtek, 3 b

INTERVJU Z UPOKOJENO UČITELJICO MINKO KAČIČNIK

1. Od kdaj v Središču praznujemo krajevni praznik?

Prvi krajevni praznik je bil l. 1954. Letos torej praznujemo že 43. krajevni praznik. V teh časih ga praznujemo čisto drugače, kot so ga pred leti. Ob prvem krajevnem prazniku so bili na igrišču razstavljeni stroji, živila in živina.

2. Zakaj so Središčani izbrali datum 11. april?

Zato, ker so na ta dan l. 1942 Nemci v Mariboru ustrelili največ Središčanov. Tudi moj oče je bil med njimi.

3. Kdo je napravil osnutek za spomenik?

Ing. arhitekture, domačin Dušan Maškon. Spomenik je zgrajen iz granitnih kock, ki so jih imeli Nemci pripravljene, da bi tlakovali središke ceste. Odkrit je bil 29. 11. 1946. Zbralo se je okrog 1500 ljudi, ki so želeli izkazati spoštovanje do žrtev. Spomenik je namreč posvečen vsem žrtvam 2. sv. vojne.

4. Koliko žrtev je dalo Središče z okolico?

Med 2. sv. vojno je bilo preganjanih okrog 370 ljudi – borcev, internirancev, zapornikov, sodelavcev OF, beguncev, izseljencev, ... Od tega je umrlo okrog 70 ljudi. V Središču in okolici je bilo še čez 20 ostalih žrtev vojne.

5. Kdaj je nastal muzej NOV?

Prvi muzej je nastal l. 1961 na Grabah. L. 1982 je bil premeščen v Središče, in sicer tja, kjer danes stoji stanovanjski blok. Od l. 1985 pa je razstava v občinski hiši.

6. Kdo ima največ zaslug za muzej?

Člani zveze borcev NOV.

7. Kaj želite sporočiti današnji mladini?

Današnji mladini sporočam: Ta del naše zgodovine se ne more izbrisati. Lahko porušijo spomenike, kratkoročno zatajijo zgodovinska dogajanja, vendar zgodovina, ki je stkana z nepopisnim trpljenjem in izgubljenimi življenji, o(b)staja.

8. Ali ste veseli obnove »Sokolane«?

Ja, zelo! Bali smo se, da bo propadla, zdaj pa stoji pred nami obnovljena »Sokolana« – okras Središča in okolice.

9. Kaj vam je pomenila »Sokolana« v mladosti?

Zelo veliko! Moji starši so bili »sokoli«, jaz pa sem že od 4. leta naprej v »Sokolani« in na igrišču preživljala ogromno časa. Po podatkih je bil sokolski dom odprt 14. 8. 1921. V njem je delovalo telovadno društvo Sokol, katerega geslo je bilo »Zdrav duh v zdravem telesu.« Po 2. sv. vojni se je dom preimenoval v dom Partizan.

10. Pred 30 leti je Središče dobilo prizidek k šoli. Kako ste doživljali ta dogodek?

Stara šola je postala pretesna in zastarela. Imeli smo dvoizmenski pouk. L. 1966 so začeli graditi novo šolo. Ob krajevnem prazniku l. 1967 je bila otvoritev za tisti čas sodobne šole. Bili smo zelo veseli in srečni, ker je bilo dovolj učilnic in pripomočkov (učil) za kvalitetnejši pouk. Žal pa takrat še nismo imeli telovadnice. No, to so zgradili v naslednjih letih.

Tadeja Kirič, 8. a & Saša Črček, 8. b

NAŠ VČERAJ, DANES, JUTRI ...

Cvetovi dreves se odpirajo in ptice nam dajejo vedeti, da je prišla pomlad. Dnevi so si podobni, tako doma kot v šoli, kjer je ravno ta hip direndaj z ocenami. Džungla, vam rečem! Ocene želijo v eno, učenci pa v drugo smer in tako nastane preprih, nad katerim pa niso najbolj navdušeni učitelji.

Seveda dela sonce po svojih najboljših močeh, vendar tudi to ne more spremeniti misli in zahtev učiteljev. »Plonk« listki in prišepetavanja med urami odpadejo! Prav gotovo so učitelji pozabili na malo tiste sreče, ki jo užiješ ob pogledu na pravilne rešitve, ki jih lahko prepíšeš od sosesa. No, prav gotovo nosi bili vsi učitelji taki, vendar pa močno dvomim, da v to kategorijo niso spadali vsaj nekateri. In ker si nekatere ure velja zapomniti ali vsaj deloma vtisniti v spomin ter ta isti spomin v poznejših letih odpreti in si ga osvežiti, bo ta list prenesel moje opazke o našem vsakdanjiku v šoli, zato pozor: »Vpliv vremena na učitelje«! Sledi opis poizkusa ...

Zjutraj, ko smo še vsi zaspani, se kot prva prične ura matematike. Učiteljica Dogševa vstopi v razred z odločnim korakom. Ulomki. Neznanje učencev in ... Streljanje po razredu. Seveda ne z zračno, temveč z usti. Mislim, da lahko to uro označim kot »vpliv učencev na učitelja«!

Sledi ura kemije. Učiteljica Daljavčeva s svojim čudnim izrazom na obrazu položi dnevnik na mizo ter vpiše uro. Nekako se ne morem odločiti ali je dobre volje ali ne. Odgovor dobim kmalu, saj vulkan izbruhne ob urejanju enačb. Poklapani odidemo iz razreda.

Učiteljica Meškova, kaj naj rečem? Vsem se zdi »cool« ali pa je njej to vreme pogodu. Kaj jaz vem. Vendar pa moje besede ne drže dolgo, saj se ob koncu ure začne učiteljica ohlajati: »Kaj pa naloga?« nas nepopustljivo vpraša. In že zavijamo z očmi in jo zamerljivo gledamo.

Ko končno le uidemo (zaradi domače naloge zamudimo pol odmora – tako je vsaj naše mnenje), naredimo s svojimi torbami po hodniku barikade. Učiteljica Tkalčeva se pripravlja na napad: »Kaj se to pravi, oviranje hoje po hodniku ...« Uidem. Nočem poslušati (mogoče bodo sledili še stranski učinki).

Malica: hamburger, ki ga naši želodci že od prve ure težko pričakujejo (kar zelo dobro kažemo tudi ob koncu malice) in čaj. Učiteljica Dogševa, še vedno polna besa, izjavlja, kako sta red in disciplina pri malici pomembna, in dva, ki sta (slučajno?) grešila proti temu, pomivata posodo. Revčka!

Po odmoru, ki je minil kot blisk, se znova začno dolgočasne ure. Zgodovina poteka po starem ritmu in tudi učiteljici Kaničevi – vsaj po moje – vreme ni najbolj naklonjeno. Izbruhne pri naslednji uri zemljepisa. Rdeča kot kuhan rak ali kot da bi pravkar pretekla 100 m. A na srečo vse mine.

Gneča, ker vsi planemo skozi vrata, in učiteljčina jeza še narašča. Pozor! Ponovni izbruh! Hrup, ki ga po hodniku povzročajo učenci iz drugih razredov, se nikakor ne ujema s pravili obnašanja učiteljice Kaničeve. In zopet se znajdem na bojišču, kjer se dvigujejo glasovi in pojavljajo tudi stranski učinki (zaušnice).

Pridno vzamem jakno in čevlje ter se sladko nasmehnem po hodniku prihajajoči učiteljici. Ta si še najbrž ni opomogla od jutranje dileme in me čudno pogleda. Čisto počasi stopicam za njo, ko njena jeza (najbrž nabrana pri vseh urah, kjer so trpeli učenci in ona) doživi višek. Izgubim se v množici, kar je po eni strani »cool«.

Na kosilu govorim vsaj z eno starejšo osebo, ki je še nismo oropali živcev – kuharico. V sebe »zbašem« košček ribe in 2-3 fižolčke.

Ko se napotim proti hodniku, slišim glas hišnika, ki zmerja fante zaradi copat z gumijastim podplatom. Da bo res »volk sit in koza cela«, prispeva svoje še ravnatelj. Tudi on nam malce »posoli« pamet o redu, prijaznosti in disciplini.

Šola se prazni. Čistilka »soljenju« (ko si že čist in ne želiš zopet...) doda še »popranje« in pove svoje mnenje o divjanju po hodnikih. S tem se seveda strinja tudi prenekateri učitelj in ... Zopet lahko potegnemo črto učenec – učitelj.

Toda, proti vremenu ne moremo nič, saj njegov vpliv ni omejen. In tako dan za dnem ...

Nataša Pajek, 7. a

ČAS LJUBEZNI

Čas ljubezni je pomlad,
ko rože zacvetijo in
ptice žvrgolijo,
potoki znova zašumijo
in drevesa ozelenijo.

Čas ljubezni je kot sonce,
ki se z novim
jutrom prebudi
in te greje vse
do konca tvojih dni.

Čas ljubezni je
skrivnost, ki jo v sebi
nosita le dva,
če ljubezen je iskrena,
se nikoli ne konča.

Čas ljubezni ti za vedno
v srcu ostane
tudi, ko v resnici
se konča.

Čas ljubezni je minljiv,
predvsem med mladimi ljudmi,
ki se vrednote in lepote
čustev ne zavedajo.

Maja Šulek & Natalija Trstenjak, 8. a

TEBI, KI TE NI

Noč ...
Ujetnik teme ...
Cilji zastavljenih poti,
pogled moj išče te!
Tvoj korak
v noči spremlja me,
srce moje spomni se ... na té ...
Kot prašen drobec sreče
človeka, ki ga ne poznam.
Ta mrtvi košček sreče
ljubezni, ki je nimam.
Iščem te ...
Na poteh brez cilja,
v temi in nočeh,
v ljubezni, ki je greh,
iščem te ...
Kot ptica brez svobode,
brez kapljic mórja,
kot sonce brez obzorja ...
Tvoje oči ...
Obraz tvoj,
prepoln mojih dni,
ljubezni, ki je ni ...

Nataša Pajek, 7. a

MOJE POLETJE

Poletje. Čas sonca zabave in morja. Brez pouka in učenja. Svoboda.

Zjutraj, ko se mi zdi, da je še sredi noči, nekdo tolče po vratih in skoraj jih že razbije, ko se zraven mene zgane moja sestrična, ki je bolj podobna duhu kot Nuši. Torej bujenje. Odpre vrata in zagledam svojo sestro, ki je že vsa nestrpna in pove, da bova ostali brez zajtrka (ura je namreč pol desetih), če se takoj ne »spokava skup« in prideva dol jest. Opraviva tisto, čemur se reče umivanje in oblačenje. Preden zbereva oblačila za zajtrk (na dan se preoblečeva vsaj petkrat), je že vsa obleka razmetana po sobi. Oblečeni sva, zaklenjeno je in že dobesedno letiva po stopnicah. Tedaj spregovoriva prvi besedi danes: »Dobro jutro.«

Za zajtrk pojeva tisto, kar nastane iz moke, kvasa ter še iz drugih sestavin, in spijsa mleko. Potem se z Nušo odpraviva na sprehod po »moji« ulici. Spomnim se, da moram kupiti kartice, kupim pa jih skoraj za celo Slovenijo. Pisanje prihranim za plažo. Pamet me je opomnila, da bodo starši poklicali policijo, če se v dveh minutah ne naslikava pred hotelom. Predolgo že hodi. Bitka s časom. Zmagali sva. Prišli sva pravočasno. Nadaljevanje: vzeli sva ključ, odklenili sobo, spakirali stvari za plažo in že sva se pražili pod žgočim soncem. Vroče sonce je povzročalo preplah v moji glavi in namazala sem se s kremo, ko pa je postalo prehudo, sem šla »na horuk«. V vodo namreč. Z Nušo se je dogajalo enako.

Potem, ko sva šli »na horuk« prvič, sva šli že kmalu tudi dvajsetič. Dopoldne je minilo. Po kosilu pa je moj želodec zahteval počitek. Ko si je odpočil, je dal dovoljenje za kopanje. In spet tridesetkrat »na horuk«, valjanje po pesku in drugo.

Že je večer. Čas za večerjo in žur. Ko je prvo opravljeno, je na vrsti drugo. »Moja« ulica se polni. Seveda z mladino. Diskoteke so že odprte. Žur se začne. Nadaljevanje sledi. A o tem kdaj drugič.

Hasta la vista, España!

Mojca Mlinarič, 7. a

NEURJE

Bil je dolgočasen dan, zato sem sklenila, da grem ven. Stopila sem k vratom, a ko sem se zazrla v nebo, sem opazila, da se bliža neurje, zato sem raje ostala doma.

Majhni puhasti oblaki so se v hipu spremenili v črne pošasti, ki so se pričele med seboj pretepati. Grmelo je in strele so na nebu zarisovale čudne like. Veter je tako močno pihal, da so veje na drevju kar švigale sem ter tja. Bile so podobne nekakšnim rokam, ki te hočejo prestrašiti. A to še ni bilo dovolj. Kmalu je pričelo tudi deževati. Kaplje, ki so padale na zemljo, so postajale vedno večje. Na poljih so nastajale luže. Te luže so postajale vedno večje in večje in kmalu so polja poplavlila. Tudi reke so naraščale. Voda je drvela z veliko hitrostjo in uničila vse, kar ji je prišlo na pot.

Kmalu so se ti temni, pošastni oblaki raztrgali, nehalo je deževati, pa tudi veter se je pomiril.

Klaudia Horvat, 7. b

PRIJATELJ MI JE ZAUPAL ...

Nekega poletnega dne je k meni prišel prijatelj, katerega imena ne bom povedal, in mi zaupal svojo največjo skrivnost. Dejal mi je:

»Veš kaj? Mravlja mi je umrla.«

Oba sva se smejala. Rekel sem mu:

»To je pa res skrivnost, ki je ne bi smela slišati niti midva.«

In spet je v sobi prevladoval smeh. Tedaj pa je dejal:

»Zdaj pa zares! Ampak, da ne boš nikomur rekel niti besedice! Jasno?!«

»Da,« sem odgovoril.

In potem mi je izdal tisto veliko skrivnost, ki ga je mučila že ves dan. A to je že druga zgodba.

Tomaž Kosec, 7. b

POMLAD

Spomladi se rože razcvetijo in ptički žvrgolijo. Spomladi se vse na svetu prebudi.

Spomladi vse zeleni, drevesa brstijo in narava se prebuja. Zvončki se razcvetijo in mi jih hodimo nabirat. Spomladi se začnejo daljši dnevi in toplejše noči. Začne se polno dela na vrtovih in poljih. Pomlad je topla misel. Pomlad je čas, ko nas greje sonce. Prebudi tudi metulje, ki na cvetovih lepih cvetic srkajo nežen cvetni sok. Ljudje vse očistimo in se pripravimo na nova doživetja. Ptica kukavica, znanilka pomladi, nas spet kliče. Pomlad je kot cvetlica, ki se vsako leto prebudi.

Pomlad je le enkrat v dolgem letu in je edini letni čas, v katerem je toliko nežnosti.

Kristijan Golob, 4. a

NAŠ NEDELJSKI IZLET

Nekega dne smo se odpravili v Ljutomer. Pri nas sta bila teta in stric, ki sta tudi šla z nami. Peljali smo se v dveh avtomobilih.

Pri Krčevini smo videli lisico in teta, ki je bila v avtu z mano in bratom, je v šali rekla, da nas čaka nesreča.

Šli smo čez Vinski Vrh. Pri dveh kmetijah sta bili dve kokoši na cesti. Zvonko, mamin prijatelj, je pritisnil na zavoro, a cesta je bila spolzka zaradi dežja. Ena kokoš jo je skupila, druga pa je ušla. Toda, to ni bilo še nič, avto je zaneslo proti jarku. Zvonko je obrnil volan, a tedaj smo se odpeljali v vinograd ob cesti. Podrli smo tri sohe in osem trsov. Tretja soha nas je ustavila, kajti, če nas ne bi, bi se skotalili po bregu navzdol in zadeli v drevo. Lahko bi prišlo do eksplozije in Zvonko, jaz ter stric bi umrli. Čudež je bil, da sta bila poškodovana samo desna luč in ščitnik.

Andrej Tomšič, 7. b

ŠOLA PRIHODNOSTI

Pričelo se je leto 2222. Obiskovati sem začela 8. razred osnovne šole. Vsi sošolci smo z veseljem pričakovali dan, ko bomo pričeli obiskovati zadnji razred.

Šolsko leto se je pričelo neverjetno zanimivo. Prvi dan se je vsak izmed sošolcev pripeljal s svojim avtomobilom. Ko smo izstopali iz avtomobilov, smo bili tako spremenjeni, da se nismo spoznali. Fantje so imeli dolge lase in izgledali so kot punce, dekleta pa smo imela lase postržene na kratko. Barve las so bile v različnih odtenkih. Po srečanju smo šli v razred, kjer smo se posedli kar po tleh, ker se nam ni zdelo pametno, da bi sedeli na stolih. Za zvezke in knjige smo ugotovili, da jih sploh ne potrebujemo, ker si bomo učno snov sproti beležili v računalnike, katere bomo imeli namesto učbenikov. Osebne računalnike bomo dnevno nosili s seboj in se učili iz njih. Učitelje smo vseeno obdržali, ker se bomo z njimi pogovarjali. Dajali nam bodo diskete za računalnike. Šolske ure trajajo le 30 minut, ker preostale pol ure porabimo za šolske odmore, v katerih se sprostimo po napornem pisanju na računalnik.

Po končanem pouku se odpeljemo (vsak v svojem avtomobilu) domov, kjer vstavimo novo disketo v računalnik in jo pripravimo za naslednji dan. Tako se prične šolski dan v letu 2222.

Nina Kanič, 8. a

POMLAD

Pomlad je letni čas,
ki vsak ga rad ima.

Zaspano je sonce, ki mežika zeleni jasi,
na kateri se jutranja rosa sveti
kot biseri v skrbno zaklenjeni skrinjici.

Pod še ne cvetočim grmom,
ki forzicija se imenuje,
iz rahle zemlje bela glavica
na dan pokuka.

Majhen beli zvonček,
ki razposajeno kar se da
cin-cin, cin-cin cinglja.

Tako privabi trobentico na plan,
ki kar naprej

svoj tra-ra, tra-ra igra.

Pridruži se jima še vijolica,

ki sicer skromna je,
a zelo lepo dehti.

Ko mine nekaj časa in je vse že v cvetju,
se prav nežno in počasi razvije prva ljubezen,
ki je maja že dovolj velika za prvi poljub.

Anja Kelemina, 7. a

JAZ – PISEC PRVE SLOVENSKE KNJIGE

Šteje se leto 1548. Sem vaški kmet, ki pravkar obdeluje zemljo pri veleposestniku. Vsake toliko časa za nekaj sekund preneham z delom in si malce oddahnem, hkrati pa osovraženo pogledam veleposestnika, ki sedi pod hrastom in bere knjigo. To mi da misliti. Zakaj mi ne moremo brati knjig? Odgovor je jasen. Kmetje ne znajo brati latinskega jezika, v narodnem jeziku pa knjig ni. Zato sem se odločil, da napišem knjigo.

Začetek je bil težak, saj nisem vedel, kako in s čim naj sploh začnem. Potem pa, ko sem nekako določil črke za posamezne glasove, je bilo malce lažje, vendar še zmeraj težko. Ko sem že skoraj končal prvo poglavje, sem osnutek pokazal svoji ženi in otrokom, ki so od presenečenja strmeli. Za to je izvedela vsa vas in vsi so me podpirali ter mi nudili pomoč.

Ko sem knjigo dokončal, smo jo sprva brali samo na vaških srečanjih. Čez nekaj časa pa smo s pomočjo vaščanov naredili kopije, original pa smo brali samo še v cerkvi.

Mario Munda, 8. a

TAKRAT SEM SE NASMEJALA

Bilo je poletno jutro in s sestro sva bili prepričani, da bo to zelo dolgočasen dan. Sedela sem pred televizijo in napeto gledala v zaslon, ko naenkrat pride moja sestra in se postavi pred ekran.

»Natali, greva igrat odbojko?« me je z žarečimi očmi pogledala.

»Kje pa hočeš igrati odbojko?« sem ji odvrnila. »Saj ni nikjer nobene mreže.«

Zadovoljno me je pogledala in rekla: »O, pa je, sosedje so jo postavili.«

Ker ni odnehala, sem privolila in odšli sva ven. Tam je res bila mreža in tudi žoga – kot da bi bila za naju pripravljena. Vzela sem žogo in jo vrgla Klaudiji. Z lahkoto jo je odbila, vendar pet metrov vstran od mene. To me je zelo razjezilo in kri je pordečila moja lica. Stopila sem k žogi in jo z vso močjo vrgla. Žoga ni zadela svojeg cilja – Klaudije, ampak je odletela čez sosedovo grmičevje na vrt. Preplašeno sva se ozrli za njo in čakali druga drugo, katera bo šla ponjo.

»Kaj še čakaš?!« je ostro rekla. »Ti si jo vrgla tja, ne pa jaz!«

Ravno, ko sem se hotela odpraviti, sem zagledala starko, ki je brala časopis. Nisem upala iti po žogo, zato sem še nekaj časa oklevala. Končno je žena odšla v hišo, jaz pa sem skočila skozi režo v grmovju na vrt, pograbila žogo in se z njo vrnila na drugo stran. Pri tem sem padla in se kar po vseh štirih splazila skozi grmovje. Klaudia se je začela na ves glas smejati moji nerodnosti, jaz pa sem jo vsa preplašena pogledala. A, ko sem zagledala svoje popraskane noge in raztrgane kratke hlače, je tudi mene zajel val smeha.

Kasneje je Klaudia to zgodbo pripovedovala mami, vendar mi ni bilo več do smeha, ker je ta dogodek večkrat ponavljala in mi govorila, da me tako urno še ni videla bežati.

Natali Horvat, 8. b

SONČNO POMLADNO JUTRO

Nekega jutra me je zbudilo sonce. Tako me je dražilo, da se nisem mogla več upirati. Vstala sem, obula copate in pogledala skozi okno.

Narava se je že začela prebujati. Ptički so začeli peti svoje pesmice in se umivati v potoku. Sraka si je nadela ukraden klobuk, prstan in verižico. Bila je kot madame iz Pariza. Raca in rački so šli na sprehod kot vojaki s poveljnikom. Petelin je začel kikirikati. Cvetice so odprle svoje povešene glavice in se zagledale v sonce. Sončni žarki so se razlili po nebu. Nekaj oblakov na nebu, ki so bili kot bele ovčice in so se šli neskončne igre, je plesalo okrog sonca. Bilo je prečudovito. Narava je bila kot iz pravljice. Kot da je vse pričarala dobra vila. Tudi gozd se je začel prebujati in živali so si začele nabirati hrano. Ob robu travnika so se pasle srne in zajci, ki so bili zelo živahni. Veverice so imele jutranji klepet ob kavici. Na štoru so ležale potrgane rože, ki jih je nekdo nabral in potem pozabil nanje. Sonce je bilo že dokaj visoko in postalo mi je vroče.

To jutro mi je bilo zelo všeč, ker je bila narava res čudovita, in potovanje po tem prelepem pisanem svetu je bilo pravi užitek.

Sanja Lovrec, 7. b

NADLEŽNA MUHA

Nadležna muha gluha,
je prava nadloga suha.
Vedno nekaj ušpiči,
vedno nekaj naredi.

Nadležna muha
mulo kuha.
Vsak jo pozna,
nadležnico grdo.

Ta presneta muha,
bo že dala mir?
Vedno za mano leta
in nikoli ne da miru.

Ja, takšna je naša muha,
ki vedno juho skuha.
A zdaj se lovi
z našim hišnim pajkom.

Tamara Zadavec, 4. b

DAŠA IN SPANČEK

Daša, punčka naša,
pridna je zelo,
ko leže v posteljo.

Tam mirno zaspí
in čaka,
da se Spanček prebudi.

Ta Spanček
mali je fantič,
priden kot deklič.

Nato se skupaj igrata
ter sanjata.
Sanjata o lepih rečeh
in neprespanih nočeh.

Ines Škvorc, 4. a

MOČ NARAVE

Ležim na postelji in berem knjigo. Nekaj počim. Ustrašim se in pogledam proti oknu. Bilo je odprto, v svilene zavese se je zaganjal močan veter.

Stopila sem k oknu. Zazrla sem se v nebo in zagledala blede luno in tisoče zvezd, ki so bile tako blizu, a vendar daleč. Tu in tam si zagledal kakšno zvezdo, ki se je kar odtrgala od neba, kot bi bila na nitki in bi bil to nit nekdo odrezal. Padala je, dolgo je padala, dokler ni pristala na katerem od mnogih planetov.

Močan veter je prinesel goste oblake in ni dolgo trajalo, da je bilo vso nebo pokrito z oblaki. Ni bilo več lune, pa tudi nobene zvezde ne. Veje na drevesih je upogibal močan veter. Z okna si lahko slišal, kako močno drvi hladen potok po deželi in umiva kamne v svoji strugi. Na leseni okenski polici je pristala velika dežna kaplja. In potem še dve; kmalu je lilo kot iz škafe. Prejšnjo tišino je zdaj zamenjal glasen grom, tako glasen, da te je zaščemelo po telesu. Nebo so parale svetle, na več mestih prelomljene premice. Po žlebovih je kar ropotalo in dež je pojil zemljo. Na sosedovi strehi se je veter igral z opekami in nekaj jih je padlo na tla; pristale so na vrtu, kjer sta veter in dež neusmiljeno uničevala rastline.

Neurje je povsod delalo veliko škode. Slišal si ptice, ki so iskale zatočišča na drevesih. Mogoče se je nekaterim pticam uresničila želja, da bi našle dom, vendar je bilo veliko takih, ki so morale to noč preživeti na okenski polici, strehi ali travi. Večini ptic je to noč veter od dreves odtrgal njihove domove. Tako jih je znova čakalo pletenje gnezd. Spet bodo morale iskati primerne vejice.

Neurje je še vedno divjalo, ko sem odšla spat. Ko sem se zjutraj zbudila, sem najprej prisluhnila, če še vedno dežuje. Ničesar ni bilo slišati in šla sem k oknu. Sijalo je sonce in ptice so bile vesele, da je neurje mimo. Ko si gledal proti nebu, si si mislil, kako je vse lepo, saj je neurje mimo. Potem sem pogledala travnike in polja. Kar zmrazilo me je. Vse je bilo uničeno. Veje so ležale povsod. Potok je napolnil svojo strugo in voda je tekla čez rob. Travniki in polja, vrtovi, vse je bilo pod vodo. Tu in tam si videl kakšno gnezdo, ki ga je veter ukradel nedolžnim pticam. Ljudje so se trudili čim boljše popraviti škodo, za katero niso krivi. Po cesti se je peljal gasilski avto. Dobila sem občutek, da je nekaj narobe. Skozi okno sem zaslišala glasove. Bili sta sosed. Govorili sta nekaj o požaru in da naj bi ga zanetila strela. Zgorelo naj bi neko gospodarsko poslopje.

Sama pri sebi razmišljam. Posledice so grozne. Le kaj bo zdaj s temi pticami, ki nimajo več prebivališč, in nenazadnje, kaj bo z družino, katero je doletela nesreča, saj jim je pogorelo gospodarsko poslopje? Kaj bo z naravo? Saj je uničena! Potrebne bo veliko truda vseh nas in veliko časa, da bomo to škodo lahko popravili. Da bomo pomagali pticam, drugim živalim, da bomo pomagali družini, ki je veliko izgubila. Da bomo poskrbeli za neurejeno naravo, da bo spet čista in urejena. Da bo ponos vseh skupaj in vsakega posebej.

Karmen Horvat, 7. a

MOJA POKLICNA ODLOČITEV

O poklicu sem začela razmišljati že v vrtcu.

Ko sem bila stara 4 leta, sem si nadvse želela postati mama. Sestra mi je povedala (če ni lagala), da sem se oblačila v njene obleke, nosila njene ogrlice in uhanе ter se nasploh obnašala tako kot ona. Na srečo sem si kasneje premislila. Kajti, če si ne bi, bi imela zdaj verjetno že moža in otroka.

Po tej poklicni »usmeritvi« je prišla nova: stevardesa. Obupno sem si želela postati ena tistih lepih, urejenih dam na letalu. In ta želja me ni minila, vse dokler nisem prišla v tretji razred in spoznala Tejo, ki me je navdušila za nov poklic: odločila sem se, da hočem (!) biti veterinarica. Za kučke in muce. Vendar je bila moja predstava o veterinarskem poklicu precej drugačna od realnosti. Menila sem, da veterinarji samo božajo živalce, jih počesejo, jim očistijo zobe in jim dajo kakšno tabletko. Ko sem izvedela resnico (da med drugim pomagajo pri rojevanju živine), sem si premislila. Poklic veterinarke je odpadel.

Kmalu sem imela že novo idejo. Zakaj ne bi postala manekenka? Ta ideja se mi je zdela odlična v četrtem razredu in mnenja nisem spremenila vse do šestega razreda, ko se mi je posvetilo, da sem za ta poklic predebela in premajhna. In tako sem doma dva tedna nadlegovala mamico, naj mi pove, kako naj zrastem in shujšam. Pa mi to sploh ni pomagalo, ker še sedaj, v osmem razredu, nimam potrebnih 175 centimetrov.

No, naj se vrnem še eno leto nazaj. Hotela sem postati vojak. Ali pa skrivna agentka. Ali pa kraljica. Na srečo me je vse to minilo.

Nedavno sem namreč doživela usodno srečanje. Šli smo na radgonski sejem. Tam so se predstavljale tudi srednje šole. In naletela sem ravno na halo, v kateri se je predstavljala srednja živilska šola. Tam me je spreletelo: rada bi bila slaščičarka. Tudi po obisku celjskega obrtnega sejma si nisem premislila, čeprav so nam predstavili veliko (zanimivih) poklicev. Še vedno bi bila rada slaščičarka. Seveda se mi vsi smejiyo: »Ti, pa slaščičarka?! Saj še jajca ne znaš ocvreti!« Ali pa se zgražajo: »Kaj?! Odličnjakinja, Vegovo priznanje imaš, pa hočeš na triletno šolo?!« Pa bi vseeno rada šla. Četudi samo na praktični pouk.

Sedaj sem zmedena. Nekateri podpirajo mojo odločitev, da grem na gimnazijo, zraven pa obiskujem praktični pouk na slaščičarski šoli. Drugi mi pravijo, naj se osredotočim na gimnazijo in naj bom tam dobra. Tretji spet menijo, da bi morala samo na slaščičarsko. Tako ne vem več, kaj naj storim.

Moja razredničarka pravi, da sta v življenju dve veliki odločitvi: izbira poklica in izbira zakonskega partnerja. In včasih se ljudje zaradi ljubezni odločijo tudi za revnega, zlobnega ali neizobraženega partnerja, čeprav so oni sami čisto nasprotje vsega tega. Morda bi se morala jaz tudi tako odločiti o poklicu. Odločitev je še vedno moja in krojila mi bo življenje.

Alenka Vittori, 8. b

KAKO SEM POSTAL FILMSKI ZVEZDNIK

Odraščal sem v zvezni državi Kaliforniji, v mestu L. A. Kot mladoletnik sem se potikal po mestu, cele noči prebil po diskotekah in podobno. Zato je moja mama menila, da iz mene ne bo nič. Želela je namreč, da bi postal odvetnik ali kaj podobnega. Jaz pa sem po končani gimnaziji šolanje opustil.

Ko sem nekega sobotnega večera hodil z družino po mestu, sem opazil plakat, na katerem je pisalo »Avdicija za nove filmske igralce«. S prijatelji sem stavil, da se upam prijaviti na to avdicijo. Ko sem prišel v studio, kjer je avdicija potekala, sem imel malce treme. V predsobi nas je bilo samo pet. Ko so se vrata odprla, sem kar prvi vstopil. Režiser me je na dolgo spraševal o mojem življenju in o vsem, kar se je meni zdelo najmanj pomembno. Ko je končal, mi je dal kuverto. Odprl sem jo šele doma in pisalo je, kam in kdaj naj pridem na poskusno snemanje.

Angažirali so me. To je bil moj prvi film, in čeprav sem igral le stransko vlogo, glavna je namreč pripadla Johnu Travolti, sem se počutil, kot da bi zadel na loteriji. Film je postal velika uspešnica in mnogi režiserji so opazili moj talent.

Po nekaj filmih, kjer sem igral v stranskih vlogah, sem končno dobil glavno vlogo. Naslov akcijskega spektakla je bil »Boj proti mafiji«. Igral sem zasebnega detektiva z imenom Eric. Imel sem pomočnico Terry, katero je igrala Sharon Stone. Film je bil velika uspešnica, saj je bil poln akcije, erotike in tudi humorja. Film je dobil kar pet oskarjev, med drugim tudi za vizualne efekte in stransko moško vlogo.

Za tem sem odigral še veliko dobrih vlog s filmskimi kolegi, kot so na primer Stallone, Schwarzenegger, Van Damme in ostali. Slovel sem kot igralec akcijskih filmov in trilerjev. Včasih pa sem se znašel tudi v kakšni komediji ali znanstveno-fantastičnem filmu.

Zdaj živim v veliki vili v Hollywoodu. Imam dva otroka in sem srečno poročen.

Jure Kolarič, 8. a

METULJ

Izležem se iz jajčeca. Sem še mala, drobcena in kosmata gosnica. Zlezem na veliko rožo. Naenkrat zakričim: »Joooj, padam!« Na srečo sem padla v mehko listje. Zagledam velikega kmetavzarja. Pogledam naokrog in vidim paradižnike, krompir in še več zelenjave. Kmet me zagleda in me hoče nalašč pohoditi. Za rožo vidim listje in brž se skrijem pod enega teh listov. Kmet me ne vidi več in odide. Čas je, da se zabubim.

Čez nekaj mesecev se prebudim in zlezem iz bube. Ugotovim, da sem postala lep metulj, in odletim.

Lea Milosavljevič, 4. b

BOJ ZA JERUZALEM

(ODLOMEK)

Datum je 29. 11. 1101. Avgusta sem se vrnil domov iz Jeruzalema in še se spominjam tistih krvavih dni pred dvema letoma, pred osvojitvijo Jeruzalema.

Spominjam se, kako smo taborili med mestoma Ramallah in Lubban. Bil sem namreč bojevnik na strani vojvode Godefroa Bouillonskega. Sedel sem pri svojem šotoru in gledal proti Jeruzalemu. Ravno tedaj smo pričakovali vrnitev naših štiridesetih bojevnikov, ki jih je vojvoda poslal v Jeriho po hrano in zdravila za bolnike in ranjence. Nekaj se jih je naveličalo čakanja in so odšli na lov na muslimanske pastirje.

Čez nekaj časa so se vrnili bojevniki, ki so bili poslani po hrano in zdravila. Vrnili so se samo trije, pa še brez hrane in zdravil so bili. Povedali so nam, da so jih napadli Saraceni in da je le njim uspelo ulti, vse ostale pa so Saraceni pobili. Zaradi tega je na ta dan pomrlo več kot sto ranjenih in bolnih bojevnikov v našem taboru.

Čez pet dni smo nadaljevali pohod. Ko smo prišli do Jeruzalema, so nas spet napadli Saraceni. Bilo nas je okrog 25.000, Saracenov pa le 10.000. Imeli so sicer močno konjenico, a smo vseeno zlomili njihov odpor. Razmerje moči je bilo le preveliko. Ta bitka ni bila preveč grozna. Na naši strani jih je padlo okrog 500, na saracenski pa blizu 700.

Omeniti moram še, da se je križarskega pohoda leta 1096 udeležilo več kot 4000 konjenikov in okoli 30.000 pešakov. Sedaj pa nas je vseh od 24 do 25 tisoč, kajti veliko jih je od bolezni in lakote pomrlo že na poti. Veliko jih je padlo tudi v bojih z Madžari in Bolgari.

Utaborili smo se pri Ramat Eshkolu. Takrat sem velikokrat razmišljal o smislu in vzroku te krvave vojne. Naš Gospod, Jezus Kristus, nas je učil, da je ubijanje greh in da tudi našemu največjemu sovražniku ne smemo storiti nikakršnega zla. Papež Urban II. pa nas uči: »Ubijaj svojega sovražnika in heretika, le bližnjega sovernika ne smeš.« Ta nauk je po mojem nepravilen. Torej, zakaj sem se kljub temu še vedno boril? Sem pozabil na Božje zapovedi?

Bojan Hajec, 8. b

MOJE POČITNICE

Naše počitnice so se pričele 24. februarja. Bil je ponedeljek. Ko sem prišla ven na sveži zrak, je sijalo toplo sonce. Naprej sem se odločila, da si nabere nekaj zvončkov. Ko sem jih imela dovolj, sem jih odnesla domov v vazo. Med potjo sem srečala sosedovo Petro. Dogovorili sva se, da se bova v sredo igrali črnega Petra. Skrivati se nisva mogli, ker sem imela na nogi mavec. Z Danilom sva se igrala različne igrice. Učila sem se poštevanko in risala. Mami sem pomagala. Tako so minile počitnice.

Leonida Škrinjar, 2. r.

ŽELEZNIŠKA POSTAJA

Nekoč, ko sem bila majhna, sem se vprašala, kaj je to železniška postaja. Prišlo mi je na misel, da bi vprašala mamo. Potem sem jo res vprašala. Mama mi je odgovorila:

- Železniška postaja je zgradba, kjer čakamo na vlak in kupimo vozovnico.
 - Ali bova šli na železniško postajo?
 - Ne, mi je rekla.
 - Zakaj pa ne?
 - Ker se bosta jutri z očkom pripeljala v Ormož.
- Potovanje z vlakom je bilo res lepo.

Katja Plohl, 2. r.

URE

Ura teče, nič ne reče.
Zjutraj te vsak dan zbudi.
vedno dela tika-taka,
kar po svoje, kot želi.

Včasih pa ura tudi zaspi,
potem pa nikogar več ne zbudi.

Starši morajo spet po baterijo,
in en dva tri – ura več ne spi.

LJUBEZEN

Ljubezen se začne
na prvi pogled.
Nadaljuje se s strastnimi poljubi,
končuje z grenkimi solzami.
Kdo ve, ali se bo
ljubezen nadaljevala?
To ve le tisti, ki ima čustva.

Silvia Kanič, 3. a

Špela Orešnik, 2. r.

RDEČA KAPICA MALO DRUGAČE

Nekoč je živela majhna deklica po imenu Rdeča kapica. Na glavi je nosila rdečo čepico. Nekega dne jo je mamica poslala k dedku, da mu pomije posodo in skuha kosilo.

Rdeča kapica se je podala na pot. Dedek je bil zelo vesel, ko je videl, da prihaja Rdeča kapica. Rdeča kapica je dedku pomila posodo in skuhala kosilo. Nato se je Rdeča kapica zopet odpravila domov. Na poti domov je v gozdu srečala volka. Volk ji je svetoval, naj mamici nabere lep šopek, ker ima mamica zelo rada rožice. Še preden pa je odšel, jo je vprašal, kje stanuje njena mamica. In medtem, ko je Rdeča kapica nabirala cvetlice, je volk požrl njeno mamico. Rdeča kapica se je zelo prestrašila, hvala bogu pa je nato prišel njen oče in rešil mamico iz volčjega trebuha.

Vsi so bili zelo srečni in veseli, da so rešeni.

Mojca Golub, 3. b

VZPON IN PADEC FILMSKEGA IGRALCA

Svoj igralski talent sem odkril, ko sem bil še majhen. Vedno sem uspeval v laganju in »blefiranju«.

Ko sem končal srednjo šolo, sem se vpisal na Igralsko akademijo. Tam smo se učili osnov igranja, kot so ustrezen govor, pravilna drža, pa tudi poziranja pri fotografiranju itd. Ker je študij trajal kar nekaj časa, sem ga moral opustiti zaradi finančnih težav. Pričel sem opravljati priložnostna dela, zvečer pa hodil v večerno šolo igralstva. Tam sem tudi naletel na razpis za avdicijo za gledališko igro 20.000 milj pod morjem, na katero sem se tudi prijavil.

Na avdiciji sem srečal veliko talentiranih, a še več netalementiranih igralcev. Ko sem prišel na oder, mi je režiser naročil, naj se zakrohočem. Brez težav sem se glasno zasmel in takoj dobil vlogo kapitana Nema.

Tri mesece smo pilili in pilili igro in že je bila tu premiera. Prišlo je veliko gledalcev, saj je igro režiral znan gledališki režiser. Začutil sem veliko tremo, ker je bila ta predstava moj prvi veliki nastop.

Po predstavi me je za odrom počakal filmski agent. Pohvalil me je in me povabil na avdicijo za nek film – triler. Komaj sem prispel, že so mi dali vlogo stranskega, a pomembnega lika. Ker je šlo za film nizkega proračuna, nisem bil dobro plačan. Toda publika je film navdušeno sprejela. Takrat pa se je zgodil čudež: naš film je bil nominiran za oskarja kot najboljši tuji film. Po tem je povpraševanje po meni zelo naraslo. Dobil sem povabilo v raj »šovbiznisa«. Takoj sem odšel v Hollywood. Časniki so pisali, da sem boljši celo od Toma Hanksa.

Sprejemal sem vlogo za vlogo. V enem letu sem igral v štirih filmih. A motilo me je, da so me novinarji venomer nadlegovali, me fotografirali na vsakem koraku in se vtikali v moje zasebno življenje.

V Hollywoodu so me veliko vabili na zabave. Na eni teh zabav sem srečal žensko svojih sanj. Ogovoril sem jo. Bila je prijazna in ni se mi ponujala, ker sem pač slaven in bogat. Bila je lepa in preprosta ženska. Zelo sem jo ljubil. A ko sem ji izpovedal svojo ljubezen, me je hladnokrvno zavrnila. Začel sem piti in jemati mamila ter tablete. Prijatelji so me pošiljali k psihiatrom in na zdravljenja, toda nič ni zaleгло.

Nekoč sem vzel preveliko dozo in tako se je končalo moje življenje in hkrati obetavna kariera filmskega igralca.

Peter Majcen, 8. b

JUTRO V POMLADI

Zjutraj me je zbudilo sonce, ki je kukalo skozi okno moje sobe. Lepo me je žgečkalo po mojih rdečih ličkih. Ko sem se zbudila in ga zagledala, sem se mu nasmehnila in mu rekla: Dobro jutro, sonce, ali si že vstalo? Tudi jaz bom vstala.

Vstala sem in se oblekla. Šla sem pogledat, ali mama in oče še spita. Spali so še vsi. Tudi jaz sem legla nazaj v posteljo in se pogovarjala s soncem.

Špela Orešnik, 2. r.

POZIMI PA ROŽICE NE CVETO

Pozimi res rožice ne cveto, ko pa padajo snežinke, se v kuhinji zabavamo s sorodniki in prijatelji. Tako je tudi, ko je božič, silvestrovo ali novo leto. Včasih, ko zvečer zunaj sneži, se usedemo za mizo in kartamo.

Naša družina je velika, saj je v njej sedem članov. To pa smo: jaz, sestra Natalija, mama Anica, ata Jože, dedek Franc, babica Mimika in prababica Micika.

Igramo se raznih iger, kot so na primer črkarije, človek ne jezi se, črni Peter itd.

Vsi se imamo radi, tako se spodobi, čeprav se včasih tudi malo skregamo.

Jožica Trstenjak, 4. b

URA DELA TIKA-TAKA

Ura teče – nič ne reče.

Naš družinski krog je zbran.

Maja mama torto peče, jaz slavim rojstni dan.

Ura vedno teče in nič reče.

Maša Potočnik & Tamara Črček, 2. r.

DIRENDAJ

V naši hiši je velik direndaj.

Mama gre v službo, očka je doma z veselo družbo.

Ko se mama vrne, je že vse v najlepšem redu.

Maša Potočnik & Tamara Črček, 2. r.

MOJ MUC ČIPI

Moj muc je sivotigraste barve in ima zelene oči. Zelo rad se igra.

Ko pride v hišo, takoj steče v kopalnico in gre spat v bide. Zelo je napadalen. Ko se hoče igrati, te med igro začne gristi. Če ga ne pustimo v hišo, začne praskati po vratih tako dolgo, da ga nekdo mora spustiti v hišo.

Zelo rad pleza po vseh stvareh. Skače po knjižnih policah, po oknu, po televiziji, in če bi zmožel, bi skočil na luč. Včasih zleze v spodnji del moje mize. Če si hočem vzeti zvezek, me začne praskati.

Čez leto spi v stari hiši, čez zimo pa v kurilnici, da ga ne zebe. Mojega mucka Čipija imam rada, zato ne želim, da pogine.

Aleksandra Rajh, 3. b

JAZ – KUCHARICA

Nekega dne sem bila pri sestrčni Katji. Odločili sva se, da bova naredili domače rezance. Nadeli sva si predpasnika in se odpravili na delo.

Vzeli sva pet jajc, moko in malo vode. Jajca sva strli in rumenjake dali v posodo. Dodali sva moko. Vse skupaj sva zmešali. Moke sva dali preveč, zato sva dolili malo vode. Dobro sva premesili. Testo sva razvaljali in ga narezali. Dali sva ga sušit. Ko se je testo posušilo, sva s strojčkom naredili rezance. Tudi napravljene rezance sva dali sušit.

Drugi dan smo te rezance jedli v juhi. Torej – prva kuha mi je uspela.

Nina Marčec, 3. a

KDO JE TO?

Kdo me zvečer poboža

in zaželi sladki spanec?

Kdo me zjutraj toplo prebudi,
pripravi zajtrk in v šolo odpravi?

Kdo me dočaka s kosilom,

da v miru nalogo naredim?

Kdo mi težko nalogo odkrije,
da zame bolj veselo sonce sije?

Kdo pripravi zame večerjo izbirno,
da zaspim bolj mirno?

Kdo me potolaži, če mi je hudo,
v boleznih skrbi in čuva,

da mi bo lepo?

Ali ste ugotovili? Kdo je to?

Marina Muršič, 4. a

MAME SO DAME

Mame so dame,

kadar nosijo dolga krila,
visoke pete in moderna oblačila.

Kadar cveki v šoli letijo,
se razjezijo.

Ko pa ptice priletijo,
se strašno veselijo.

Če mame zaspane so,
ležejo v posteljo.

Čez noč sladko zaspijo
in se zjutraj nasmejane prebudijo.

Ines Škvorc, 4. a

MOJA DRUŽINA

Našo družino sestavljajo štirje člani: oče Ciril, mama Zdenka, brat Aleš in jaz. Med sabo se dobro razumemo, razen kadar se z bratom skregava. Brat je mlajši od mene, zato je po mojem čisto normalno, da mi gre velikokrat na živce. Večinoma se skregava zaradi različnih mnenj. S starši se nisem še nikoli tako skregala, da ne bi govorila z njimi. Le nekajkrat sem bila huda nanju, ker mi nista pustila kam iti, če mi česa nista kupila in podobno. Razen majhnih prepirčkov in graj je v naši družini vse dobro. Med seboj se dobro razumemo in želim, da bi tako tudi ostalo.

Marjetka Žganjar, 7. b

MOJE SREČANJE Z NEZEMLJANI

Nekega sončnega popoldneva sem lenarila v razkošni dnevni sobi, zleknjena na kavču. Še danes se dobro spominjam tega dne. Bil je petek. Bila sem prosta, to pomeni nič šole, nič dolgočasnih nalog. Čakala sem na svojo priljubljeno TV serijo. Medtem sem zaspala.

Naenkrat sem zaslišala tresk. Ko sem odprla oči, me je močna svetloba za nekaj trenutkov oslepila. Počasi so se moje oči privadile svetlobi in takrat ... takrat sem mislila, da sanjam. Pred mano je stalo čudno bitje. Od šoka nisem mogla ziniti niti besedice. Spomnim pa se, da sem bila pošteno prestrašena. Oči kar nisem mogla odmakniti od tega Nezemljana. Da, v tistem trenutku me je prešinilo, da me je obiskal prebivalec drugega planeta. Vendar se ta resnični stvor, ki je zdaj stal pred mano in se mi čudno, skoraj grozeče smehljaj, ni mogel primerjati z mojo predstavo o Nezemljanih. Bila sem prepričana, da so to ljubka, miroljubna bitja. Ta pa ni izgledal posebno ljubeč. Bil je vijoličen. Priznam, barva mi odgovarja. Imel je zelo majhna usta. Dvomila sem, če sploh lahko spravi kak grizljaj hrane v tako majhno odprtino. Njegove oči so štrlele na vse strani, mislim, da jih je bilo pet. Na glavi pa je imel nekaj sršenjemu gnezdu podobnega. Zajecljala sem:

»K-kdo pa si? In kako si prišel sem? Saj ... saj to ne more biti res!«

»Sem prebivalec planeta Mars. Priletel sem. Res je,« je odgovoril. Slišati je bilo kot govorjenje robota.

»Poslušaj,« sem nadaljevala, »zdaj pa res ne razumem ničesar več. Priletel si, praviš – kako to misliš? S čim si priletel?«

»Poglej skozi okno. To je moja ladja.«

Čedalje bolj sem se odmikala od njega, zdaj pa naj grem k oknu, pred katerim je stal? Ne, hvala.

»Pridi, no, saj ne grizem,« me je znova povabil. Opogumila sem se in pristopila. Ladja je bila res čudovita. Svetila se je, kot da bi bila iz dragocenih kamnov. Rekla sem:

»Če pa zgledaš tako ... tako neprijazno.«

»Hja,« se je usedel in žalostno nadaljeval, »to pa je delo naše čarovnice na Marsu. Zaljubil sem se v njeno hčerko, pa me je začarala. Rekla je, da me samo človek lahko reši. Res nesramno, ko pa ve, da se bojimo ljudi.«

V njegovih očeh se je nekaj zasvetilo. Je mogoče, da so to solze?!

»Če se bojiš ljudi, zakaj pa si tu?«

»Izgubil sem se.«

»Oh, ti revček,« sem rekla in se ga dotaknila. Naenkrat so izginile njegove odvečne oči, lasje so postali urejeni. Zdaj je zgledal prav simpatično.

»Jerneja!« me je poklicala mama. Morala sem se posloviti. Z balkona je zaplaval po zraku do svoje ladje. Pomahal je, se mi zahvalil in izginil.

Jerneja Novak, 8. b

PRI ZDRAVNIKU

Dobro se še spominjam, ko so se mi začeli majati in mi izpadati mlečni zobje. To je bilo v mali šoli. Zrasli so mi novi, stalni zobje. Ti niso bili lepo raščeni, zato sem moral iti k ortodontu. Ta zobozdravnica prihaja enkrat na teden iz Maribora v Ormož.

Najprej sem šel na slikanje zob, kasneje so mi vzeli še odtis mojih zob. Dobil sem aparat za zobe. Ker sem ga redno nosil, so se mi zobje lepo zravnali. Zobozdravnica pa me je pohvalila.

Še vedno obiskujem ortodonta, vendar brez strahu.

Aljaž Kosec, 3. r.

ŠUM MORJA

Po obali se sprehajam,
med belimi pticami,
po morju plavam.
Slišim šum morja.

Na obali peščeni sedim,
opazujem sončni zaton.
Na nebu nemirne zvezdice skačejo,
v temni prostranosti se izgublajo.

Ob ognjišču –
v roki školjko držim.
Iskrice plamena me spominjajo
na toplo poletno noč.
V roki držim školjko –
isti zvok – šum morja.

Jasna Kovač, 4. a

VLAK

Čez doline in gore
vlak veselo pelje se.
Piha, puha, se smeji
po Sloveniji želi.
Pelje se v Maribor,
da nauči se rock 'n' roll,
pokuka še v Ljubljano,
kjer vse je leno in zaspano,
zato odpelje se v Celje,
kjer nakupi zelje in veselje.
Ko pa pride v Portorož,
dobi le dež in počen groš.
Ko pa vožnje konec je,
vlakca žalost prime se.

Mateja Gavez, 7. b

ŠOLSKE POČITNICE

Vesele počitnice so se začele. Šli smo na morje v Strunjan. Bilo je lepo vreme in veliko sem plavala.

Med počitnicami smo se vozili kopat v Banovske toplice. Tudi tam je zelo lepo, ker je vse na novo urejeno. Vozila sem se po toboganu in sem popila veliko vode. Zadnji teden sem bila na počitnicah pri babici. Tam so bile tudi moje sestrice. Z njimi je bilo lepo, ker se velikokrat ne vidimo. Vse smo pomagale babici. Malo smo brale in računale.

Počitnice so bile zelo lepe in kratke.

Katja Terbuc, 4. b

MAŠA DOBI URO

Živela je deklica po imenu Maša. Ni imela ure, a zelo si jo je želela. Enkrat je rekla mami: Mamica, mi kupiš uro? Mamica je rekla: Najprej se moraš dobro naučiti poznati na uro. Ko se je Maša tega naučila, je dobila prekrasno uro.

Iva Mlakar, 2. r.

NENAVADNO SREČANJE

Zvečerilo se je. Bilo je že kar temno. S plašnim korakom sem stopical sem ter tja. Nenadoma pa je nekaj zašumelo in zagreblo. Nisem si mogel predstavljati, kaj naj bi bilo. Lahko bi bila mačka, morda kuna, podgana ... Ojoj, napetost se je stopnjevala. Postalo me je strah. Šumenje in škrebljanje pa ni nehalo. Nisem vedel, kaj naj storim. Vsega nervoznega me je vznemirila še sestra, ki se je prikradla pred hišo. Kar zastokal sem od strahu. Pritisk v glavi se je višal, saj še vedno nisem ugotovil, kdo ali kaj me vznemirja.

S sestro sva neuspešno ugibala o neznanem »hudodelcu«. Nameravala sva že odbežati, a sva si premislila, saj je oglašanje nekoliko ponehalo. Ojunačil sem se in stopil bliže grmu.

Tedaj je dedek prižgal luč na dvorišču. Sij svetlobe je razkril najinega skritega sovražnika. Vsa presenečena sva zagledala zbeganega ježka.

Vedno, ko se spomnim tega nenavadnega srečanja, se neizmerno zabavam, koliko strahu mi je nagnal v kosti drobn ježek.

Luka Čavničar, 6. a

VREDNO JE ZAUPATI

Sem velik ljubitelj narave, ki me kar kliče v svoje okrilje.

Nekega popoldneva sva se z očkom odpravila k Dravi. Spremljal naju je pes Karo. Pred odhodom sva mu nataknila nagobčnik, da ne bi ogrožal ljudi in živali okrog sebe. Ves čas si ga je hotel sneti, vendar mu ni uspelo.

Kmalu smo se oddaljili od naselja, zato je smel Karo prosto tekati okrog naju. Na klic se je vedno vrnil k nama. Le enkrat je zatajil. Zašel je v goščavo in naenkrat je nekaj sfrfotalo iz grma. Bil je lep pisani fazan. Takoj nama je bilo vse jasno, zakaj je okleval. Z očetom sva se le nasmehnila.

Med potjo domov nisva psu nataknila nagobčnika, ker se ga je zelo otepal. Bala sva se, da bo napadel kokoši, ki so njegov poseben priboljšek. A sva se zmotila.

Zadovoljna sva ugotovila, da Karo ni izrabil najinega zaupanja. Vsi trije smo bili srečni.

David Lukman, 5. a

ZAJČEK NA POTEPU

Gozd Čira-Čara je pravljichen gozd. V njem prebivajo živali, ki znajo govoriti. Vsaka žival ima svoje delo. Le ena žival ne. No, pa prislunimo tej pravljici.

Živali v gozdu so opravljale vsaka svoje delo. Veverica Repica je za druge živali pletla šale, kape, puloverje in nabirala lešnike za zimo. Medved Bruno je učil nogomet in rokomet, lisica Zvitorepka je učila kitajske ples, volk Bruno je učil kitajsko in italijansko kuhinjo, dihur Piko je imel na skrbi priprave za proslave in zabave. Sova Uharica je učila v šoli slovenščino, matematiko in naravo, sinička Belka je učila petje, srnjak Bambi pa je učil, kako se skrijemo pred sovražniki. Te živali so delale. Le ena sama žival, to je zajček Skokec, ni imel dela. No, saj je imel delo. Ves dan je skakal naokoli, se igral, le za šolo ni imel časa. Vedno je imel kakšen izgovor. Nekega dne pa je rekel: »Jutri grem na potep. Da vidim malo zunanjega sveta. Govori se, da na sosednjem travniku raste najboljša deteljica. Rad bi jo poskusil.«

»Ampak, ti ne moreš nikamor. Zunanji svet je nevaren, še posebej Deteljin travnik,« mu je dejala Zvitorepa.

»Vem, saj zato se odpravljam,« je z nasmehom dejal Skokec. In tako ga ni nobena žival pregovorila. Vendar pa je sova Uhica ponoči vse izračunala in zjutraj bo vsem razložila načrt, ki ga je pripravila.

Zjutraj je Skokec naložen s hrano odšel v Deteljin travnik. Sova Uhica pa jim je razložila načrt. Kakšen? Počakajte, pa boste videli. Vse živali so pohitele po bližnjici do Deteljinega travnika. Ko je Skokec prišel do travnika, se je že znočilo. Bilo je zelo strašljivo. Po nebu je letal nek duh in se nesramno smejal. Skokec je videl čudne luči in čudne živali. Potem pa ga po rami potrepil čuden duh in Skokec se je tako prestrašil, da je pustil deteljo in zbežal domov. Pritekel je ravno takrat, ko se je zjutraj pričela šola. Živalim je povedal, kaj se je zgodilo in one so se le smejale. Saj so vedele, da so to one zakuhale. Hotele so ga le prestrašiti, da bi hodil v šolo. In tudi je. Pridno je hodil v šolo, naučil se je kuhati, plesati, igrati nogomet in poskrbeti za sebe, če sreča sovražnika.

Zajček Skokec je bil zelo priden.

Mateja Gavez, 7. b

DOBRA VILA

Živela je deklica Meta, ki je bila zelo bolna. Z mamo sta odšli k zdravniku, a zdravnik Meti ni mogel pomagati. Žalostni sta odšli domov. Mislili sta, da se morata posloviti, ker bo Meta umrla.

Meta je odšla na travnik, da ga še zadnjič vidi. Videla je majhno, lepo deklico, ki si je sezula čevelj. Čevelj pa ji je padel v reko. Meta je pomislila, da bi lahko ona šla deklici po čevelj. Saj je vseeno, če se bo utopila, umrla bo tako ali tako zaradi bolezni. Skočila je v vodo in prinesla deklici čevelj. Deklica jo je vprašala, kako ji je ime. Rekla je, da je Meta. »Kako pa je tebi ime?« je vprašala neznano deklico. »Dobra vila. Meta, ker si mi prinesla čevelj, ti izpolnim tvojo željo.« Ozdravela je v trenutku ...

Aleksandra Rajh, 3. b

LOČILA SO PONORELA

Odkar pomnim, mi ločila bolj ali manj nagajajo. Ne morem se privaditi nanje.

Nekoč sem se vrnila iz šole in kmalu sem pričela brati knjigo. Nenadoma so postale povedi dolge, zapletene, nerazumljive. Postala sem nejevoljna, komaj sem sledila vsebini. Ločila so začela poskakovati med vrsticami, lovila so se med besedami. Vdala sem se, pritegnila me je neverjetna igrivost. Pike so se zaradi svoje majhnosti najlaže skrivale. Nekaj vejic je korakalo pod besedami. Kolona drugih ločil pa je bučno navijala.

»Le kaj se dogaja v družbi ločil?« sem se čudila.

»Stavka, stavka vendar,« je bil kratek odgovor.

Prihiteli so klicaji – policaji, da bi prekinili zmedo, a ni jim uspelo. Glasno sem razmišljala, kako bi pripomogla k ponovnemu redu. Na vso moč sem zaklicala: »Dovolj mi je tega cirkusa! Želim brati razumljivo besedilo!«

Vprašaji so se hihitali, narekovaji so pometali z vejicami in končno so se ločila naveličala počebnjati neumnosti.

Oddahnila sem si, ko so odstopicala na svoja mesta. Trudim se, da jih pravilno postavljam na določena mesta, saj se bojim njihove maščevalnosti.

Martina Novak, 5. a

MOJI SPOMINI IZ ČATEŽA

Težko smo pričakovali dan, ko smo odpotovali v Čatež. Vožnja je bila zelo zanimiva, saj smo se peljali skozi mnogo lepih krajev. Prišli smo na cilj. Razdelili smo se po sobah.

Najprej sem stanovala s Silvio, Sandro, Sanjo in Karmen. Ker sem zbolela, sem morala v večjo sobo. V sobi jih je lahko spalo sedem. Imela sem vročino, zato nisem smela na dolge pohode. Bila sem zelo žalostna. Nikoli nisem ostala sama, saj je bila vedno z menoj ena od sošolk.

Učitelji so nas naučili veliko novega: o gozdu, o sledovih gozdnih živali, o travniku, mlaki, o zdravi prehrani, plezanju, lokostrelstvu in še bi lahko naštevala. Tovariš Rado se mi je zdel šaljiv. Naučil nas je veliko novega. Med najzanimivejšimi je bil nočni pohod, kjer smo videli srne in se igrali razne igre.

Dnevi so prehitro minili in morali smo domov, čeprav bi še vsi radi ostali.

Vsi si želimo spet v šolo v naravi.

Nina Merkoci, 3. a

ZVONČEK

Zvonček raste na travniku in pri potoku. V zemlji ima korenine. Ima lep beli cvet. Obiščejo ga otroci, čebelice in metuljčki.

Nataša Črček, 1. b

Živeli smo v visokih stolpnica, ki so gledale na nekoč modro morje. Pogled skozi okno je bil nekoč lepši, so mi pripovedovali starši, toda po l. 2125 se je začelo vse spreminjati. Gradili so vse višje in višje, saj na Zemlji ni bilo več prostora.

Ob velikem porastu prebivalstva je nastala splošna gneča. Zato so bile stolpnice visoke tudi do 300 m v zrak, najvišji stanovalci so bili že preblizu sonca. Na cestah je bilo premnogo vozil, zato je prišla v modo vožnja z malimi letečimi kolesi, kar je bilo zelo zabavno. Izgledali so kot gorsko kolo s perutnicami za ravnotežje in motorjem, ki je kolo dvigal in spuščal. Hrane je tudi primanjkovalo, čeprav smo uvažali vedno boljša semena, iz katerih bi moralo zrasti 10-krat več kot prej. Mnogi se še danes poslužujemo tablet, ki vsebujejo vse, kar naše telo rabi za preživetje. Vendar, jaz pravim, to je že vse umetno, tudi sama sebi se že zdim malo »umetna«. Ko moram piti tekočino, ki jo izcedijo iz posebnih trsk, mi je slabo. Ob vsem tem pa se hudujem na vse naše prednike, ki niso mislili na drugo kot na sebe. Niso čuvali okolja, zato imamo zdaj mi vse umazano, zastrupljeno.

Vseposvoda so kopali, rili, zato se je že v veliko mestih zemlja pogreznila, z njo pa so padle v globino tudi hiše, pa avti, tovarne. Čeprav mi danes v letu 2200 živimo dobro, ne moremo mimo tega, da je mnogo ljudi lačnih, še več žejnih, ker čiste vode ni več. Je pa premnogo vode, ki ni užitna in več celin je že na pol poplavljenih. Izginila so cela mesta. Večkrat je ozračje napolnjeno s plini, tako da hodimo okrog z maskami.

Vsi še vedno živimo, a bolj životarimo, saj je naše življenje iz dneva v dan bolj zapleteno zaradi iskanja rešitev za zrak, vodo ter hrano, če želimo še nekaj časa živeti.

Tadeja Kirič, 8. a

NAJ SE PREDSTAVIM

Dober dan! Imenujem se vejica in prihajam iz Miloševega zvezka. Vedno sem mu na voljo, ko me potrebuje. A včasih me postavi na povsem napačno mesto ali pa me sploh ne uporabi. Podobne težave imajo tudi moji prijatelji. Prav gotovo jih poznate! Le kdo se še ni srečal s klicajem, piko, pomišljajem, z vprašajem ...? Z mano se najraje šalijo ljudje, ne obravnavajo me dovolj resno.

Sama se sprašujem, kako sem prišla v fantov zvezek. Zdi se mi, da se je zgodilo v drugem razredu, ko smo bile shranjene v učiteljevem predalu. Pobegnile smo v zvezke. Izbrala sem si Miloševega, ker je imel najlepši ovitek. V zvezku smo se srečali še s klicajem in vprašajem, družbo pa jima je delala tudi sramežljiva pika. Kasneje so se prikradla tudi druga ločila, nazadnje smo se pozdravili z narekovaji.

Če me učenec ne postavi na pravo mesto, učiteljica takoj zapolni prostor z rdečo vejico, ki grozljivo žari med besedami. Preveč izstopa v enobarvnem besedilu. Ni mi všeč.

Miloš Vittori, 5. b

BILO ME JE STRAH

Vsak večer hodimo po mleko k prijateljem, ki stanujejo le 300 metrov od nas. Ko nekoč ni bilo doma moje sestre, sem morala po mleko jaz.

Bila je že trda tema, zato sem vzela žepno svetilko. Ko sem prišla k prijateljem, sem vzela mleko in se odpravila nazaj domov. Na poti sem srečala nekaj svojih prijateljev, ki so se na ves glas smejali. Vprašala sem jih: »O čem pa se pogovarjate?« Odgovorili so, da hočejo raziskati neko zapuščeno staro hišo. Stvar me je začela zanimati in odločila sem se, da grem z njimi. Prispeli smo do hiše, in ker sem bila edina z žepno svetilko, sem morala prva v kočo. Odprla sem vhodna vrata. Vse je začelo škripati. Najprej smo pogledali, če je slučajno kdo notri. Ko smo bili prepričani, da ni nikogar, smo začeli raziskovati. Najprej smo pregledali kuhinjo, v kateri je bilo vse umazano, kuhinjski elementi so bili prazni. Čez nekaj časa smo šli v spalnico. Tam smo našli dve omari in posteljo. Najprej smo odprli prvo omaro, in ker ni bilo v njej ničesar, sem se odpravila proti drugi. Odprla sem jo. V njej je bilo nekaj oblek. Čez nekaj časa pa je nekaj padlo name in zamijavkalo. Ker sem imela v roki posodo z mlekom in sem se na smrt prestrašila, sem posodo spustila, da je padla na tla. Posodo sem hitro pograbila in vsi smo zbežali ven. Spoznali smo, da je bila le mačka. Ko smo šli domov, nekaj časa nismo spregovorili niti besede. Prestrašeni smo odšli vsak na svoj dom. Ko sem prišla domov, je mama videla, da nimam mleka, in ker me ni bilo skoraj uro in pol, me je skregala.

Drugi dan sem srečala prijatelje, ko sem šla iz šole. Začeli smo se pogovarjati o tem dogodku in se na ves glas smejali. Sama sebi sem obljubila, da več nikoli v življenju ne grem v neko zapuščeno staro hišo. Do zdaj sem se tega tudi držala.

Maja Čurin, 8. a

NADLEŽNA MUHA

Priletela muha
in v zid se zaletela.
Zlomila si je nogi dve,
hitro, hitro prilete
štiri ose iz bolnišnice.

V bolnici pa muha, joj,
hitro, joj, obrišite znoj.
Ker pač šivati bo treba,
pajek postelje hitro tkat,
muha hitro spat.

Neke lepe tri noči
muha glasno zakriči,
štiri ose so dale ji
veliko injekcijo v zadnjico.

Muha zdrava prileti
domov čez velike hribe tri.
Zato nekoč čez leto dni
muha spet se zaleti.
Zato zdaj velik mavec ji naredi
en velik doktor Pika Fik.

Jožica Trstenjak, 4. b

NA VRTU

Odšla sem na počitnice k teti Metki, k stricu Stanku in k mali Taji. Odšli smo na vrt. Teta Metka je posadila solato in jo pokrila s polivinilom. Jaz sem pomagala zalivati, Taja pa je delala strašila za krte. Teta Metka je posadila še papriko, petršilj in paradižnik. Končali smo.

Martina Rakuša, 1. b

NAJ SE PREDSTAVIM

Ime mi je David. Imam sestro. Doma sem v Središču ob Dravi. Imam rjave lase in modre oči.

Hodim v tretji razred osnovne šole. Rad se ukvarjam s športom, zato hodim na rekreacijo. Najraje imam poletje in jesen. Jeseni imam rojstni dan. Takrat sem vesel, ker se lahko igram s sošolci in prijatelji.

Rad jem pico. Rad delam sneženega moža in se smučam. Od prometne nesreče se v avtu ne vozim rad, ker se bojim, ko gre naproti drug avto. Največkrat sem pa vseeno dobre volje.

David Žalar, 3. b

BILA SEM ŠEMA

BILA SEM MOZART. MAMA ME JE NAMAZALA. DOBILA SEM NAGRADO 1000 TOLARJEV. NA GLAVI SEM IMELA LASULJO IN KLOBUK. MOJ BRAT JE BIL VDOVA.

ŠPELA ČAVNIČAR, 1. A

NA KAVICI

Gospa Kelemina in gospodična Kolarič sta pili kavo. Bila je sobota, to pa ni navaden dan! To je klepetalni dan! In če ju zmotim pri klepetu, sta jezni.

Eva Kelemina, 1. a

V LJUBLJANO

Z glavo puha,
s srcem kuha,
z nogami melje,
se v Ljubljano pelje.

Mateja Gavez, 7. b

POROČILO O TEKMOVANJU ZA ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE

Letošnje vseslovensko tekmovanje v znanju materinščine za zlato Cankarjevo priznanje je bilo v soboto, 22. marca 1997, na Pedagoški fakulteti v Mariboru. Udeležilo se ga je 319 osnovnošolcev sedmih in osmih razredov ter 52 dijakov. Tekmovalci so pisali spis (dijaki esej) in test. Tekmovanja so se iz ormoške občine udeležile osnovne šole iz Ivanjkovcev, Miklavža, Ormoža, Središča in Velike Nedelje.

Našo šolo so zastopale tri učenke: Alenka Vittori, Jerneja Novak in Saša Črček iz 8. b. Vse so se odlično odrezale, še posebej Alenka in Jerneja, ki sta osvojili zlato Cankarjevo priznanje. Saši je pripadlo srebrno Cankarjevo priznanje.

Dobro so se uvrstili tudi preostali predstavniki naše občine. Zlato priznanje so dosegli še štirje učenci – po en učenec iz Ormoža, Velike Nedelje, Ivanjkovcev in Miklavža, srebrno pa vseh preostalih 7 tekmovalcev naše občine.

Mentorica

POROČILO O MEDŠOLSKEM TEKMOVANJU V ZNANJU NEMŠKEGA JEZIKA

V sredo, 9. aprila 1997, je bilo na Osnovni šoli Miklavž pri Ormožu medšolsko tekmovanje v znanju nemškega jezika. Udeležilo se ga je 72 osmošolcev in 1 sedmošolka iz ormoške in ptujske občine. Našo šolo so zastopale tri učenke: Natali Horvat in Jerneja Novak iz 8. b ter Klaudia Horvat iz 7. b, ki so na tekmovanju osvojile srebrno priznanje. Ker so presegle zahtevanih 90 %, bodo 16. maja v Mariboru tekmovali za zlato priznanje.

Rezka Novak

ZA RAZVEDRILO

UGANKE

1. Bela poljska planjava,
žito pa sama črnjava.
2. Nepovabljen pridem sam,
siliti pa se ne dam.
Kdor me videti želi,
leže naj in zamiži.
3. Kar ujame,
vse posname,
pravo kaže,
vendar laže.
4. Pet sinov iz ene hiše,
pa se vsak drugače piše.
5. Spomladi dišim,
poleti hladim,
jeseni redim,
pozimi gorim.
6. Solze požene v oči,
trese, duši, lomi, zvija,
vse nas od njega boli,
toda vsem godi in prija.

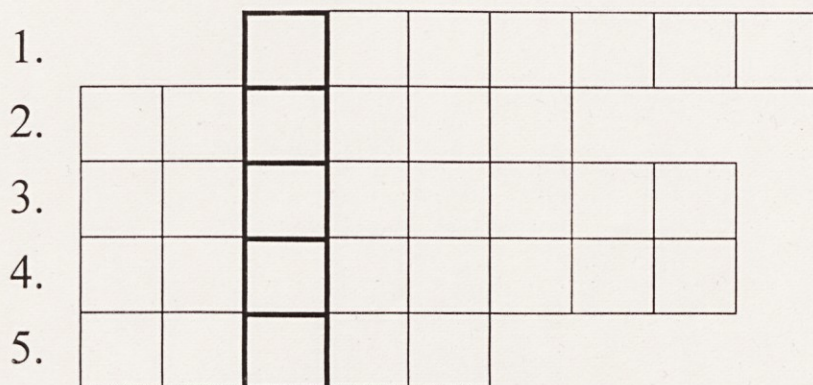
(Rešitve: knjiga, spanec, ogledalo, prsti, drevo, smeh.)

Izbrala: Mateja Gavez, 7. b

KRIŽANKA

Reši križanko in obrobjeni kvadrati ti bodo razkrili neko žival.

1. Najvišja gora v Sloveniji.
2. Nepravi krog.
3. Knjižni izraz za »štunfe«.
4. Naš največji pesnik France.
5. Lahko je sadna, čokoladna, v obliki živali, srčka, črke, ...

Sestavila: Mateja Gavez, 7. b

